

[Udenrigsministeren.]

mende. Der er nemlig ikke et ubegrænset Marked i Danmark. Der er en vis Grænse for, hvad Danmark overhovedet kan købe. Der er en Gruppe Varer, med Hensyn til hvilke Tyskland og England meget nøje konkurrerer med hinanden, og paa disse Omraader vaager de to Lande i høj Grad over, hvorledes det gaar i Forholdet til det andet Land. Der maa vi føre en roligt afvejte Ligevægtspolitik over for de to Lande og ikke prøve paa at styrte os ud i noget, som maaske kan føre os opad for det ene Lands Vedkommende og længere ned for det andets. Hvis vi fortsætter i det Spor, vi nu har fulgt, har vi Betingelser for ganske stille at rykke videre frem Aar efter Aar, saaledes som det er sket, siden Handelsaftalerne blev gennemført.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Drachmann har Ordet for en kort Bemærkning.

Drachmann: Det undrede mig ikke, at det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen var lidet fornøjet med, at jeg havde paa-vist, at vi i 1920 forsøgte vore Chancer ved ikke da at lægge vor Handelspolitik om. Han mente, at de smaa Lande altid vilde staa svagt i slige Forhandlinger, og deraf drog han den mærkelige Konsekvens, — det vil sige ikke ulogisk efter hans Tankegang, men mærkelig for os andre, der har hørt denne Debat og Udgangspunktet derfor —, at det var heldigt, at vi saa sent som muligt kom ind i det System, vi nu har. Jeg vil sige, at vi stod aldeles ikke svagt dengang. Det søgte jeg netop at understrege. Da stod vi stærkt over for Udlandet, takket være vore store Købsmuligheder, ogsaa vore store faktiske Køb, men den Selvgivelsesaand, der nu lyste ud af det ærede Medlems Bemærkninger, er typisk for det danske Landbrug nu. Nu opgiver man det hele, nu trygler, nu kryber man for Modstanderen, medens man i gamle Dage gjorde nogenlunde det modsatte paa Tidspunkter, hvor dette var lige saa uklogt, som Selvgivelsesaanden er nu. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen mener, at Lande som Norge, maaske Sverige og Finland, som dog heller ikke er saa voldsomt store og stærke, er daarligere stillede i deres Forhandlinger over for England og Tyskland, fordi de er smaa Lande. Jeg tror tværtimod, at disse Lande afgiver Eksempler paa, at selv om man er et relativt lille Land, kan man særdeles vel staa godt ogsaa i vanskelige

Forhold over for store Lande. Det er det, vi altid har peget paa i Tide, men det er slaaet ned paa ulykkelig og tragisk Maade, ikke mindst af Venstre.

Hartvig Frisch: Det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram brugte det Udtryk, at under normale Forhold har vore Køb i Tyskland været meget større end i England. Det viser, at det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram aabenbart ingen Mulighed har for at forstaa det, der er den virkelige Situation, og det, det drejer sig om, det kan det ærede Medlem ikke faa i sit Hoved. Hvorfor var disse Forhold normale, som det ærede Medlem siger? Fordi der for de paagældende Lande paa det Tidspunkt gjaldt de og de Handelsvilkkaar, som vi kalder Frihandel. Kan man regne med, at Englænderne under den nuværende Situation vilde kalde de Forhold, som det ærede Medlem her kalder normale Forhold, for normale? Det ærede Medlem maa sikkert hurtigt svare, at det kunde Englænderne aldrig kalde normale Forhold. Derfor tror jeg, at det ærede Medlem maa indstille sig paa, at dette at prøve paa at argumentere ud fra Tal i 1929 og forlange en Stigning i vor Udførsel til Tyskland ud fra disse Tal har intet med den øjeblikkelige Situation at gøre.

Saa vil jeg gerne sige til det ærede Medlem, som nu skulde til at lave sig et Slagord med Hensyn til Englands Stilling over for os, at det er det ærede Medlem og hans Parti, som i den Agitation, de fører, udelukkende paa Spørgsmaalet om Afsætningen til Tyskland, ikke tager Hensyn til de Forpligtelser, som jeg udtrykkeligt i mit Indlæg kaldte loyale Forpligtelser, som vi har paataget os. Man har ogsaa set, at det ærede Medlem Hr. Himmelstrup har aldrig villet ind paa, at disse Forpligtelser er loyale Forpligtelser fra vor Side om at overholde og ikke lade gaa ned det Samhandelsforhold, vi har med England.

Det ærede Medlem vil nu sige, at det fra min Side er stillet op som en Invitation. Det er de ærede Medlemmer selv, der vil argumentere paa denne Maade. De siger: Vi kan forøge Tallet paa Samhandelen med Tyskland — som vi maa erindre er 1 : 1, medens vore Samhandelstal med England, som vor højtærede Udenrigsminister sagde før, er 1 : 1/2. Saa er det, jeg spørger det ærede Medlem: Bilder han sig ind, at vi kan ændre det bestaaende Forhold til en Nation — det er et bestemt Forhold, paa det Grundlag hviler vore Overenskomster —, tror det ærede Medlem, at vi kan ændre dette, og at Englænderne ganske roligt